

at frembyde sig for de fleste Statshusmænd under Nordruplund.

Trier: Jeg ønsker ligesom en tidligere æret Taler at pege paa Spørgsmaalet om Pensionering af Orlogsværftets private Arbejdere. Sagen er jo rejst af selve disse Arbejdere ved et Andragende, de have indsendt til Rigsdagen. Dette Andragende er i Fjor blevet henvist til de paagældende Ministre, og Finansministeren har udtalt, at han betragtede det som naturligt, at der i Aar maatte komme et Lovforslag i den Retning, saa meget mere som der i Fjor vedtoges et Lovforslag for ganske tilsvarende Arbejdere, nemlig for Krigsministeriets Laboratoriearbejdere og andre lignende. Jeg haaber derfor, at de nødvendige Forberedelser til Fremlæggelse af et saadant Lovforslag ere gjorte, og at vi endnu i denne Samling maa se det her i Rigsdagen.

Denne Sag giver mig Anledning til et Øjeblik at opholde mig ved den Lov, der i Fjor førtes igennem for Hærens Laboratoriearbejdere, og særlig da ved den Maade, den er ført ud i Livet paa. Man synes i denne Gren af Administrationen at tage med noget haard Haand paa Forholdene. Naar f. Eks. en Arbejder efter 20 Aars Arbejde er bleven afskediget med 300 Kroners Pension, uden at der — hvis da de Oplysninger, jeg har, ere rigtige, jeg har dem fra selve de afskedigede gamle — er taget noget som helst Hensyn til, at det er i Tjenesten, ved at forløfte sig paa en Kanon, Manden har paadraget sig den Skavank, der nu gør ham arbejdsudygtig, forekommer det mig noget haardt. Naar man i Sommerens Løb har afskediget adskillige gamle saaledes, at der bliver 14 Dage, i hvilke de slet ingen Indtægt have, fordi deres Afskedigelse er falden den 16. August, og deres Pensionering først begynder den 1. September, forekommer ogsaa det mig noget haardt. Men dernæst er der selve den Maade, paa hvilken Reglerne for Pensioneringen ere blevne fastslaaede. Ifølge Loven skal der indføres Pensionslønningssatser. Der blev, den Gang Forhandlingerne om Loven fandt Sted i Fjor, ytret nogen Tvivl om, hvorvidt en saadan Foranstaltning var hensigtsmæssig og heldig, om den ikke vilde kunne give Anledning til Vilkaarlighed. Der blev spurgt, hvorfor disse Pensionslønningssatser vare foreslaaede, og Finansministeren svarede, at de vare indsatte, fordi det var et Princip, som var sat ind i Loven om Lønninger

og Pensioner for Statsbanernes Personale. Det er altsaa Forbilledet, man har fulgt. Og man har øjensynligt, da Loven blev given, ment, at de paagældende Arbejdere ikke skulde være ringere stillede end Statsbanernes Arbejdere, tværtimod, idet man bestemte, at medens Statsbanernes Arbejdere ikke kunne gøre Regning paa nogen Pensionslønningssats over 1200 Kroner, er man her gaaet 300 Kroner højere op. Imidlertid har man ikke fulgt Forbilledet fra Statsbanerne. Alle de afskedigede synes pensionerede efter forringede Pensionslønningssatser i Forhold til deres virkelige Gennemsnitsindtægt, og paa et Spørgsmaal om, hvorfor Pensionslønningssatserne ere rundede af nedefter med indtil 200 Kr., have de fra Ministeriet faaet det officielle Svar: „Da der ved den af de Herrer omtalte Behandling af Loven i Folketinget udtrykkelig blev fremhævet, at højeste Pensionslønningssats er 1,500 Kr. til Trods for, at Personer, der falde ind under denne Lov, kunne have større Indtægter, f. Eks. 1,800 Kr., er dermed fastslaaet som en af Lovens Forudsætninger, at Pensionslønningssatsen skal bestemmes ved Afrunding af Indtægten nedad. Naar Loven saaledes forudsætter en Afrunding nedad fra Lønningssindtægt f. Eks. 1,800 Kr. til Pensionslønningssats 1,500 Kr., maa der ogsaa for lavere Lønningssindtægter foretages en tilsvarende Reduktion ved Fastsættelsen af Pensionslønningssatsen“. Jeg maa tilstaa, at det er ikke faldet mig ind, da vi forhandlede om Loven i Fjor, at det, at de, der havde 1,800 Kr. i Indtægt, ikke ved Beregningen af deres Pension kunde gaa ud fra mere end 1,500 Kr., skulde forplante sig nedad hele Rækken igennem, saa at de, der havde ringere Indtægt, ogsaa skulde berøves noget af det lidet, de havde Krav paa. Der ligger ikke i Loven nogen som helst Antydning i den Retning, og der er heller ikke ved Statsbanernes Pensionsregler nogen Antydning, der gaar i den Retning. Der er Ordningen nemlig den, at enhver af de paagældende henføres til den Pensionslønningssats, der ligger nærmest ved den pensionsgivende Lønningssindtægt, han oppebærer. Ligger hans Lønning midt imellem to Satser, henføres han til den højeste af disse. Tendensen er øjensynlig den, at skaffe Arbejderne saa meget som muligt paa det givne Grundlag. Det forekommer mig urimeligt, at man i Krigsministeriet paa den nævnte Maade har afvejet fra det Forbillede, som her forelaa, saa meget mere, som man udtrykkeligt har henvist